

Víctor Pablo Pérez dirigirà l'Orquestra Simfònica de Galícia i la contralt Ewa Podles en una gran nit dedicada a l'«Ivan el Terrible» de Serguei Prokófiev

El tsar entra a Palau

Maria Palau
BARCELONA

Nit d'alt voltatge avui al Palau de la Música. *Ivan el Terrible* hi durà tota la seva èpica desbocada. L'Orquestra Simfònica de Galícia i la forta veu, obscura i profunda, d'Ewa Podles, la primera contralt mundial en l'actualitat, fusionaran talent per irradiar el geni de la banda sonora que va compondre Serguei Prokófiev per a la cèlebre pel·lícula de Serguei M. Eisenstein sobre el tsar de Rússia, erigit en el gran heroi nacional.

Dalt de l'escenari, tindran molt bona companyia: l'Orfeó Català, el Cor de Cambra del Palau de la Música i el baix baríton Valeriano Lanchas, la millor veu del seu país, Colòmbia. També tindran la complicitat d'un convidat molt especial, i fins a cert punt un estrany al Palau: l'actor Sergi López, que exercirà el rol de narrador i, en alguns moments d'èxtasi total, s'encarnarà en la figura mateixa d'Ivan el Terrible.

Emocions garantides avui a la nit al Palau, amb un «Ivan el Terrible» que ahir s'assajava ■ JOSEP LOSADA

L'actor Sergi López exercirà el rol de narrador i s'encarnarà en la figura d'Ivan el Terrible

És clar que la sola presència de Víctor Pablo Pérez com a director també és un imant per als melòmans. I per a Ewa Podles, que es desdiiu per ell i, en el cas concret d'*Ivan el Terrible*, no pot resistir enaltir-lo així: «Víctor Pablo Pérez dirigeix amb la

força d'un director rus.» Podles, que el pròxim 30 d'abril rebrà un homenatge a tota la seva trajectòria al Liceu, admet que té «una forma especial de cantar» i que no és de tracte fàcil: «Sóc una cantant difícil», diu; per això adora tant el direc-

tor d'orquestra espanyol: «Ell m'entén.»

Per a Sergi López, que de ben segur atraurà un tipus de públic no habitual al Palau, serà tota una experiència. S'estrena al Palau i ahir deia, no gaire seriósament, que és un sac de nervis. «*Ivan el Terrible*

és una brutalitat, una cosa exagerada», exclamava l'actor, imbuït ja de la fúria del primer gran tsar, l'home que va canviar la història de Rússia, i no cal dir que encisat per la plasticitat de l'obra de Prokófiev.

Amb un bon *feeling* entre els artistes, poques coses poden espatllar la vetllada del cicle *Palau 100*, que s'obrirà (a les 20.30 h) amb una obra religiosa de Joan Guinjoan, el compositor resident de la temporada del Palau. Es tracta d'*In tribulatione mea invocavi Dominum*, que el mestre va crear per encàrrec de la Setmana de Música Religiosa de Conca, on es va estrenar el 1987. Víctor Pablo emfasitzava ahir que és una partitura simfonicocoral «de gran complexitat», però molt agraïda per la seva modernitat. A tanta exigència, hi hauran de respondre també els Cantaires del Cor Jove de l'Orfeó Català i Carles Masdeu, com a rapsode, en la que serà una de les grans nits d'aquesta temporada al Palau. ■

Mirador

Jaume Vidal

Muntanya o esplanada d'art?

Dimarts passat es van confirmar dues notícies avançades per aquest diari. Una, que part de la col·lecció de la baronessa Thyssen anirà a parar en un dels pavellons de la Fira, a tocar del Palau Nacional, i l'altra, que ja va esbossar el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, en una entrevista a El Punt Avui fa uns dies, que es prepara un projecte conjunt entre la Fundació La Caixa, l'Ajuntament de Barcelona, la Fira de Barcelona i la Generalitat per donar forma global, coherència i enllaç als equipaments que es troben a la muntanya de Montjuïc al voltant de la Font Màgica (Museu Nacional d'Art de Catalunya, pavellons de Fira, Caixaforum i la Fundació Mies van der Rohe). El projecte s'anomena *Esplanada de l'art* i té

l'objectiu de crear una zona artística molt més connectada amb la ciutat i aprofitar les sinergies de tots els equipaments amb productes comuns o relacionats.

Aquest projecte, sorprenentment, no va ser presentat en roda de premsa, sinó amb un comunicat conjunt de les institucions promotores. Potser encara falten per lligar uns caps importants, com ara la possibilitat de la creació d'un nou equipament. Sigui com sigui, hi ha preguntes sobre la taula. La primera que em plantejo es per què es parla d'esplanada i no de muntanya. En el comunicat no es tenen en compte ni la Fundació Miró ni el Museu Etnològic, tot i que, com ha sabut aquest diari, en una segona fase tots dos museus s'incorporarien al projecte. «Miró en una segona

fase?», em pregunto. No seria més interessant un projecte que es digués *Muntanya de l'art* i que inclogués també per al visitant una explicació d'una de les obres arquitectòniques més destacades de Barcelona: el Palau Sant Jordi, del gran arquitecte japonès Arata Isozaki, situat al costat d'una altra explanada en què trobem una instal·lació escultòrica de la seva esposa, l'artista Aiko Miyawaki, i la torre de comunicacions de Santiago Calatrava. Aquest conjunt es podria museïtzar mínimament com a cultura urbanística i arquitectònica. Igual que de cultura esportiva podríem parlar amb el Museu Olímpic i l'Estadi Olímpic. Tal com es planteja ara, el projecte *Esplanada d'art* sembla pensat per fer un vestit a mida per a la promoció

La Miró podria incorporar-se a l'«Esplanada d'art» ■ JUANMA RAMOS

del MNAC, cosa que és escaient pel que fa a l'objectiu de convertir-lo en el gran museu nacional, però s'ha d'evitar que l'esplanada sigui un nou mur que tanqui l'accés a la resta d'equipaments de Montjuïc, que és un espai insòlit a Barcelona, tot i que alguns barce-

lonins s'entesten a considerar-lo un espai allunyat de la ciutat.

Montjuïc, pensat com a espai artístic global, podia aportar un gran salt de qualitat i atractiu cultural no només a Barcelona; podria ser també una referència de tot Catalunya.